

DE TUSSENDERSOON

MAAN LEO

DE TUSSENPERSOON

ROMAN

Nieuw Amsterdam

© 2018 Maan Leo

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld © Wilbur and Mars

Beeldbewerking Nanja Toebak

De uitgeverij is er niet in geslaagd in contact te komen met de rechthebbenden van het omslagbeeld. Eenieder die meent rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht contact op te nemen met de uitgeverij.

Foto auteur © Suzanne Muller

NUR 301

ISBN 978 90 468 2316 3

www.nieuwamsterdam.nl

VLIEGEN

Ze was ingevlogen. Geland. Daarna had een taxi haar uitgekwijsd. Nu konden ze bij haar naar binnen vliegen. Op haar kwijlen. Dat wil zeggen: hij. Die man. De onbekende. Maar het konden er ook meer worden, meer mannen, vrouwen zelfs – als hem dat behaagde. Hij had het voor het zeggen. Althans: zolang hij ervoor wilde betalen.

In haar reistas zat voornamelijk haar. Andermans haar in transparante zakjes. Ook in haar tas: iets wat zijzelf ‘kutzeep’ noemde. Eveneens in een transparant zakje. Zodat de douaniers konden zien dat het niet bedoeld was om vliegtuigen aan flarden te rijten. Samen met parfummetjes, haarspray, deo, gezichtsserum, handcrème, nagellak, vaseline en lenzenvloeistof verdrong het zich in dat doorzichtige zakje. Essentiële accessoires met betrekking tot degene die zij moest voorstellen. Zonder kutzeep was ze verloren. Zonder hairextensions was ze niemand. Nergens. Daarom moest het mee als handbagage. Stel je voor dat de rolkoffer kwijt zou raken met daarin al dat onmisbare spul. Daarom bracht ze graag dit offer aan de voyeuristische douanebeambten.

Ze vloog met Emirates. Een luchtvaartmaatschappij die grote voetbalclubs sponsort en *Hello Tomorrow* als slogan heeft.

Bewonderend keek ze naar de stewardessen, naar hun beige mantelpakjes, het rode hoedje met aan de rechterkant een witte sluier. Stijlvol. *Classy*, zoals zijzelf. Zo stond ze immers aangeprezen. Nee, ze was niet zomaar een of ander prepaid-meisje. Men had haar ingeschaald als iemand 'voor een heer die nood heeft aan een beleving op een hoger level'.

In het gangpad ging het er minder beschaafd aan toe. Een groep Chinezen. Allemaal hadden ze een grote doos bij zich met daarop de afbeelding van een kookpan. Verwoed probeerden ze hun aanschaf in de *overhead lockers* te proppen. Het lukte niet. De kookpannen bleken een omvang te hebben die niet beantwoordde aan de vereisten voor handbagage. Het duurde lang voordat een stewardess de kookpanbezitters duidelijk had gemaakt dat de dozen moesten verhuizen naar de buik van het vliegtuig.

Los van de grond. Niets aan de hand. De oxazepam deed zijn werk uitstekend.

De Boeing 777 ging eerst naar Dubai. Ruim zes uur vliegen. Ze zou midden in de nacht moeten overstappen. Naast haar zat een man die een poloshirt droeg met ter hoogte van zijn hart een embleem van Safaripark Beekse Bergen. Aan beide polsen rubberen bandjes waarop SAVE THE RHINO stond. Ze deed alsof ze hem niet verstond. Hij gaf een merkwaardige geur af. Misschien was het wel neushoornzweet.

Het zou haar eerste klus buiten Europa zijn. De eerste keer dat ze een volle week een man moest behagen. Tot nu toe waren het maximaal twee dagen en twee nachten geweest.

Een weekendje Parijs. Een weekendje Wenen. Een weekendje Venetië. En dan weer terug naar Nederland.

In de rugleuning van de stoel voor haar zat een touchscreen. Haar vingers streelden het donkere scherm. Er verscheen een uitgebreid entertainmentaanbod. Meer dan vijfhonderd films uit Hollywood, Bollywood en Europa. Ze koos voor *An Affair to Remember*, met Cary Grant en Deborah Kerr. Heime-lijk hoopte ze daar ook op, straks, vijf dagen lang: een affai-re die meer was dan een inwisselbare ervaring. Met een man als Cary Grant, hoffelijk en op een gedistingeerde manier sexy. De eindeloos voortkabbelende begintitels maakten haar echter al ongeduldig. Ze wilde dat het meteen begon, het bedrog, de opblaaiende lust, de over de glazen kolkende champagne.

Het begon op een boot. De toevallige ontmoeting, de onvermijdelijke herhaling daarvan. Een huis van bewaring midden op zee, de gevangenen die elkaar bij het luchten tegenkomen. Zoiets. Dialogen die eigenlijk uitgesponnen monologen van twee mensen zijn. Onwaarschijnlijk scherpzinnig, vond ze. Zo gevat was zij bij lange na niet. Ondanks haar voortreffelijke opleiding. Ondanks die talrijke verbale pingpongpartijtjes die ze met al die mannen-in-pak had gespeeld. Meteen uit de kleren, dat deed ze nooit. Dan moesten ze zich tot de goedkoper sector wenden, tot de meisjes die zichzelf aanprezen als 'spontaan' en 'open' en 'lekker'. Cary en Deborah bleven keurig aangekleed. Pas na 48 minuten werd de eerste kus gegeven – buiten beeld. Alleen hun benen waren zichtbaar. Hun benen op een ijzeren trap.

De conclusie na die eerste speekseluitwisseling: ‘We’re heading into a rough sea, Nicci.’

De hemel op aarde wacht u, ver weg van de dagelijkse stress, wanneer u bereid bent mij te leren ontdekken. Zo stond het in haar profiel. En dat ze vier talen sprak, *neatly shaved* en een *non-smoker* was, en belangstelling had voor reizen, lezen, wellness, shoppen, sporten en culinair genieten. Wat hij (hij die daarginds op haar wachtte) ook van haar wist: leeftijd, lengte, gewicht, kleur van haren en ogen, cupmaat.

De site vermeldde ook dit: *Bouw: Zandloper*. En dat ze Audrey heette. Die naam had ze gekozen omdat die door elke man, waar hij ook vandaan kwam, kon worden uitgesproken. Op de bijgevoegde foto’s was haar met luxe lingerie belegde lichaam te zien. Het hoofd bleef voor driekwart onzichtbaar, alleen de kin kwam in beeld.

Zoals een leraar zijn kennis doorgeeft, zo gaf zij haar lichaam door. Aan iedereen die zich ermee wilde verrijken.

Alle mannen in films uit de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw deden haar denken aan The Captain uit *The Sound of Music*. Dat was de eerste man op wie ze verliefd werd. Het rolmodel. Andere meisjes van haar leeftijd vielen destijds op Nick of Brian van The Backstreet Boys. Zij droomde stiekem van The Captain. Hoe hij haar toezong. Haar kalm maar vastberaden in zijn armen nam. Een sierlijke buiging voor haar maakte in zijn uniform. Het haar zwartglanzend als zijn officierslaarzen.

Wat de moeder van de door Cary Grant gespeelde man (Niccolo) tegen Deborah Kerr zegt: 'There's nothing wrong with Niccolo that a good woman couldn't solve.'

Haar moeder had nog nooit kennismemaakt met een van haar vriendjes. Mama had het niet zo op mannen sinds haar echtgenoot de benen had genomen. Papa – dat woord had ze thuis nooit gehoord. Hooguit 'je vader'. Zo goed als niets wist ze van de man die haar had gemaakt. Hij was de man die wegging. De man die oploste, als in methanol. Zichzelf voorgoed onvindbaar maakte. Alsof hij nooit bestaan had. En alsof zij daardoor maar half bestond.

De apotheose van *An Affair to Remember* was niet een onstuimige vrijpartij maar een huwelijk. Het hoogst haalbare. De zevende hemel: een vrouw in het wit, een man in het zwart. De nacht die op hen wacht, vol vertrouwen, vol verlangen.

De safariparkman sliep. Dat een man die begaan was met het lot van neushoorns niet snurkte, verbaasde haar. Zou hij snurken? Voor welke dieren interesseerde hij zich? Misschien was hij wel een paardenfluisteraar. Gepenetreerd worden door een paardenfluisteraar, dat zou wat zijn. Als een onhandelbaar paard benaderd worden. Weloverwogen teder. Met onnavolgbare gebaren. Op een zachtmoedige manier enorm effectief.

De stewardess leek op iemand die ze kende. Iemand die ze pasgeleden nog had gezien. Die perfecte neus. Die brede mond, die kromp zodra er werd geglimlacht. Wie was het ook alweer? Ze kon niet op de naam komen. Misschien wel een

actrice. Ze moest denken aan het voorval met de twee politiemannen eerder deze week. Haar woonkamer leek opeens heel klein met de twee agenten erin die de meubels en de royale afwas met veel aandacht bestudeerden.

Ineens wist ze het. Deborah Kerr. De vrouw die nota bene de afgelopen twee uur over het scherm had gefladderd. Die was het: degene op wie de stewardess leek.

‘We weten dat het niet goed met u gaat. Uw burens hebben geklaagd over geluidsoverlast. Zij maken zich zorgen om u,’ hadden de agenten gezegd. Ze had er niets van begrepen. Toen ze aanbelden was ze net aan het eten. Of ze even mochten binnenkomen. Ja, dat mocht. Terwijl het eten afkoelde en de schaamte over de afwas toenam, moest ze uitleggen aan Stan en Erik (ze hadden zich inmiddels voorgesteld) waarom ze zo veel lawaai maakte en waarom het zo slecht met haar ging. Ze probeerde haar gangen van de laatste dagen na te gaan. Die avond had ze nog vol overgave Disney-liedjes gezongen onder de douche. Zouden haar burens daarover geklaagd hebben? Of zou het om de wasmachine gaan die ze al om acht uur ’s ochtends had aangezet? Waren er mensen die daarvoor de politie belden? Zouden haar burens soms weten wat haar beroep was? Maar ze ontving haar klanten nooit thuis.

De stewardess boog voor de safariparkman langs om het lege bekertje in ontvangst te nemen. Met haar gezicht zo dichtbij, kristallijn uitgelicht door het lampje boven haar, leek ze helemaal niet op Deborah Kerr.

Stan en Erik maakten de indruk niet helemaal comfortabel met de situatie te zijn. Ze hadden duidelijk iets anders verwacht dan haar wat rommelige maar toch niet buitenissige woning. En haar welbespraakte onschuld leek hun ook niet lekker te zitten. Nogal hulpeloos vroeg een van hen haar identiteitsbewijs. Beide heren fronsten hun wenkbrauwen. Stan bewoog zijn rechteroor langzaam naar zijn rechterschouder. Ze dacht eerst dat hij oorpijn had, maar nee, hij sprak in het vierkante ontvangertje. ‘We hebben hier een dame die zegt van niks te weten, op nummer 42. Wat? Ja, ja. We moeten nummer 47 hebben, zeg je? Aha, dat verklaart het een en ander...’

Ze haalde het maskertje tevoorschijn dat ze op Schiphol had gekocht. Twee halve bollen verbonden door een neusbruggetje, zodat de make-up niet werd aangetast. Het hielp niet. Opnieuw nam ze haar toevlucht tot het touchscreen. Nu selecteerde ze een film die ze al minstens vijf keer eerder had gezien: *Moulin Rouge*. Een even raadselachtige als dreigende tekst vooraf: ‘This movie has been edited for content.’ Na een tijdje begreep ze wat hiermee bedoeld werd. Alle scènes met een erotische lading waren eruit geknipt. Zo ook haar favoriete scène: de courtesane Satine die doet alsof ze klaarkomt als de jonge Britse schrijver Christian poëzie voorleest. Af en toe waren er ook woorden gewist in de ondertiteling. Nu wist ze het weer: ze zat in een vliegtuig dat toebehoorde aan een land waar hysterisch werd gereageerd op alles wat ook maar een beetje naar genot rook. En: ze was op weg naar een oerconservatief islamitisch emiraat om daar los te gaan met een wildvreemde man. Een man die van haar verwachtte dat ze alle taboes overboord gooide. Dat ze al haar lichaamsopeningen voor hem beschikbaar stelde.

Moeiteloos haalde ze haar *connected flight*. Ze gooide nog een pammetje naar binnen. Een identiek vliegtuig. Naast haar ditmaal een lege stoel. Rechts van haar begon de dageraad zich op te laden.

Ze zou uitgeput aankomen zonder zich te kunnen veroorloven een vermoeide vrouw te zijn. Een alerte geest en een luis-terend oor: dat was wat hij verwachtte. Intensiteit. Volle aandacht. Een compleet erotisch dienstenpakket. Alle facetten van een date. Het ideale gezelschap. Zo stond het op de site. Daar had hij recht op. Vlak voor de landing poederde ze haar bleekheid weg en wurmde haar opgezwollen voeten in de pumps. Ze was blij dat haar geest nog niet helder genoeg was om zichzelf voluit te haten.

Ze kwam uit de hemel gevallen. Maar behalve een vermoede-lijk verveelde luchtverkeersleider was niemand hier getuige van.

Een land dat met een Q begon, dat kon niet anders dan bijzon-der zijn.

De rolkoffer had zijn beste tijd gehad. De wiel-tjes roteerden met de grootst mogelijke tegenzin. Het kon niet lang duren of haar have zou volledig stilvallen. Niets wat nog vooruit wilde: het nephaar niet, de opengewerkte slipjes niet, de kunstwimpers niet.

De luchthaven van Doha pulde uit van marmer, travertijn, palmbomen en metaal. Glanzend als het hoofdhaar van The Captain. In de rij voor de douanehokjes tussen contractarbei-

ders uit Bangladesh, India, Pakistan en Sri Lanka; tot die categorie behoorde ze feitelijk ook. Maar na de irisscan vertelde ze de douanier dat ze hier als toerist kwam. Voor de schitterende winkelparadijzen. Voor de prachtige baai. Het comfort. De gastvrijheid.

Ze stapte in een turquoise taxi. Over strak asfalt tussen onberispelijke plantsoenen, braakland en bouwputten. Zowel de airco als de radio stond onbarmhartig hard aan. Klappertandend luisterde ze naar iets wat meer op gejamk dan op gepraat leek. Een hond die werd geslagen. Misschien waren het gebeden. Religieuze vermaningen. Ze trok de omslagdoek strakker om haar schouders.

Ingevlogen. Geland. Uitgekijld door de taxi. Het kon beginnen. Een siddering ging door haar dijen.

In de lift naar boven, samen met twee vrouwen die onverbiddelijk waren weggeborgen in een zwart omhulsel. Een abaja heette zo'n mantel hier, wist zij. Aangevuld met een nikab. Een uitsparing van twee vingers breed voor de ogen. Als een sleutelgat in dat pantser. Een sleutelgat waardoor naar haar werd gestaard. Zo intens dat het leek alsof haar kleren werden aangevreten. Twee gaten in haar jurk: één tussen haar oksels en één daar waar hij straks zijn vingers in zou stoppen om te checken of het klopte: dat zij de hemel op aarde was.

VERKENNEN

Urenlang had ze zich ins Blaue hinein bewogen, hoog boven de onzichtbare grond, en nu bevond ze zich opnieuw in een niemandsland, omringd door teerblauwe lucht. Ze stopte een vinger in haar mond en beet erop om te beseffen dat ze er was, hier, in deze woestijnstad die zich elke nieuwe seconde verder uitstreckte, in alle richtingen, maar vooral naar boven, naar waar het ijl en koud was – geen vlees, geen aarde, niets wat je kon vastpakken of aanraken.

Hij was kaal. Was dat een gebrek of een keuze? Ze kon het niet helpen: ze zag zijn glanzende schedel tussen haar dijen, purper en glimmend als een enorme, met voorvocht bedauwde eikel.

Zijn gekreukelde linnen jasje.

Zelf zag hij er nog behoorlijk strak uit. Misschien veertig. Oud genoeg om te weten wat hij wilde en nog net te jong voor een midlifecrisis.

Hij noemde haar bij de naam die haar inmiddels vertrouwder was dan de naam die in haar paspoort stond. 'Jij bent dus Audrey (?)' Was het een vraag of een vaststelling? Ze antwoordde door haar wenkbrauwen lichtjes op te trekken.

Audrey, ja natuurlijk was zij Audrey hier. Een naam waar ze in en uit kon glijpen, een naam als een badjas.

Op zijn gezicht: een uitgebrande glimlach. Donkere ogen die telkens wegglipten. Van aankijken hield hij kennelijk niet. Van aanraken wel. Vrijwel meteen waren daar zijn handen, doelgericht en kalm, op haar heupen, haar schouderbladen. Billen en borsten vermeed hij vooralsnog. Geen Cary Grant maar zeker ook geen Bruce Willis. Hooguit een paar seconden had hij haar aangeraakt. Alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat ze echt was. Niet langer een (valse) naam op een bord langs de digitale snelweg, maar een vrouw van vlees en bloed.

Vermoeid maar startklaar stond ze erbij. Nederlanders onder elkaar in een vreemde cultuur. Je zou zeggen dat zoiets een band schiep.

Hij nodigde haar uit plaats te nemen tussen de fluwelen kussens van een divan die halverwege de kamer stond. Zelf ging hij tegenover haar zitten op een enigszins doorgezakte fauteuil. Ze had gehoopt op een verblijf in Kempinsky, Four Seasons of het Sheraton. Het was het Best Western Plus geworden. Geen gouden kraankoppen, geen hotelhelikopter of privébioscoop. Niettemin: een kamer van minstens vijftien meter diep, een kingsizebed waar met gemak drie mensen in pasten, twee in de muur ingemetselde tv's, vier manshoge spiegels, een marmeren wastafel en een doucheruimte waar je een nijlpaard in kon stallen.

Hij verontschuldigde zich. Voor de vuile ramen (maar dat had je nu eenmaal met al dat woestijnzand). Voor het feit dat het

zwembad nog ‘under construction’ was (op de een-na-hoogste verdieping bevond zich daarentegen wel een geweldige sauna). Voor de ongelukkige omstandigheid dat het hotel vlak bij een moskee lag (maar gelukkig hield de muezzin het meestal erg kort en stond de geluidsinstallatie niet heel hard).

Ondertussen liet hij zijn blik rusten op een kettinkje dat tussen haar middelgrote borsten verdween. Ze vermoedde dat hij zich afvroeg hoe die vleesterpjes eruitzagen, wat de omvang van de tepelhoven was, hoe lang de tepels.

Weinig strijdvaardige borsten. Was dat wat hij dacht?

Misschien wilde ze zich even opknappen? Een douche na die vermoeiende reis? Met subtiel omhoogkrullende mondhoeken streek ze haar jurk glad. Ze was ruim gesorteerd in glimlachjes. Voor elke mogelijke situatie had ze er een paraat. Dit was de ik-heb-je-wel-door-glimlach. Maar hij volgde haar niet naar de badkamer. Tot nu toe leek hij geen hevige belangstelling te hebben voor wat zich onder haar jurk schuilhield. De twee dichtgebakerde vrouwen in de lift hadden zich geestdriftiger betoond.

Het water uit de zonnebloemgrote douchekop sproeide gul op haar tepels, tussen haar dijen. Wat wilde hij? Wie wilde hij? Een slet, een maagd, een mondaine gesprekspartner? Je had er tussen zitten die je met geen vinger aanraakten. Uitsluitend keken hoe je jezelf een orgasme aftroggelde. Of in plaats van hun zaad een onstuimig stromende klaagzang over hun vastgelopen huwelijk kwijt wilden. Maar dit, hier – nee, onmogelijk. Je betaalde geen fortuin om een *high-class* dame

helemaal naar Qatar te laten komen en vervolgens vijf dagen lang geen enkel seksueel contact met haar te hebben. Bovendien beloofde de manier waarop hij haar heupen had vastgepakt het nodige vuurwerk. Dat was de greep van een man die de weg kende. Een man die je met evenveel gemak het bos in stuurde als dat hij je de uitgang wees.

Toen ze twintig minuten later scrupuleus gerenoveerd weer de badkamer uit kwam, stond hij daar met gekruiste armen. Zichtbaar geërgerd. Jammer dan, maar hij moest er nu van door. Een dringende afspraak. Ze zouden nog volop gelegenheid krijgen elkaar te leren kennen. En zij, zo zei hij, zou nog genoeg tijd hebben om zijn illusies te beheren en zijn verbeelding op te vullen. Ze tuitte haar lippen tot een ik-weet-heuswel-wat-je-wilt-glimlach. Hoe dan ook, dat waren grote woorden geweest. Daarmee onderscheidde hij zich. Van haar gebruikelijke klanten. Van alle andere mannen die ze kende. En weg was hij, zonder afscheidskus, zonder tikje tegen haar wang, zelfs zonder haar gezegd te hebben hoe laat hij er weer zou zijn.

Ze bleef achter met alleen zijn naam. Die had hij prijsgegeven. Ze kon de iPad uit haar koffer halen, op bed gaan liggen en hem vervolgens ondersteboven googelen. Kijken wanneer en waar hij was geboren, wat hij had gestudeerd, voor welk bedrijf hij werkte. Op Facebook checken wat hem interesseerde, wie zijn vrienden waren. In plaats daarvan opende ze de minibar. Opnieuw een lichte teleurstelling: alleen frisdrank en twee flesjes alcoholvrij bier van het merk Barbican met *strawberry flavour*. Op de minibar stond een mandje met Pringles, repen Mars, M&M, Twix, Snickers, KitKat, een blikje pista-

chenoten en een doosje Smint. Zich lam zuipen zat er dus niet in, wel zich volproppen met caloriebommen. Dan kotsen. Dan het kamermeisje laten komen. Dan een beetje praten, de tijd doden.

‘I don’t see a lot of money here,’ zei ze hardop, met opzettelijk snerpende stem, zo ordinair mogelijk, terwijl ze om zich heen keek. Zonder hem, de kale man, waren alle voorwerpen in de kamer belachelijk. Een willekeurige verzameling prullaria, als op een rommelmarkt.

Ze ging op bed liggen, nam af en toe een paar M&M’s. Straks zou ze hem een regenboogkleurige tong aanbieden. Zijn lul die groen werd, blauw. Ze trok de lade van het nachtkastje open. Er lag een Engelstalige koran in. Afwezig streelde ze de pagina’s. Rook eraan. Min of meer de geur van rooibosthee.

Ze las: ‘Men are the protectors and maintainers of women, as God has given some of them an advantage over others, and because they spend out of their wealth. The good women are obedient, guarding what God would have them guard. As for those from whom you fear disloyalty, admonish them, and abandon them in their beds, then strike them. But if they obey you, seek no way against them. God is sublime, great.’

Met het in zwart leer gebonden boek in haar handen viel ze in slaap. Haar hortende adem deed nu en dan een bladzijde lichtjes opfladderen. Ze droomde dat er een brandende pauw aan het voeteneind van het bed stond. Ze werd wakker met het woord *vuurzeeverenklee*d op haar lippen.

DRATEN

Het was al donker toen hij terugkeerde. In september viel het doek voor Doha om half zes. Dan had de zon genoeg gezien. Zo zei hij het. Haast poëtisch zoals hij zich uitdrukte. Niet als een businessman. Ook zijn stem had niets zakelijks. Het geluid dat hij voortbracht was even dun als de lippen waardoor zijn woorden werden gevormd. Hij stond op dezelfde plek als de brandende pauw eerder: aan het voeteneind. Zij: de blote armen naar achteren, het achterhoofd in de holle handpalmen, de minuscuul behaarde oksels als twee kutjes. Die paar haartjes in die twee holttes wond mannen ongelooflijk op, wist ze. Van zijn gezicht viel echter niks af te lezen. Geen spoortje geilheid. Ook niet vanwege de met kant versierde, semi-transparante zwarte body die haar rondingen uiterst voordelig etaleerde. Noch vanwege de aanzienlijke halsuitsnijding daarin.

Zijn armen opnieuw gekruist. De tegenhanger van haar houding. 'Je zult wel honger hebben.' En jij dan? dacht ze. Heb jij geen honger? Naar mij, naar mijn lichaam, mijn tong, mijn schaamlippen. Ze kwam half overeind en duwde het laken een stukje naar beneden. Een reepje blote dij. Ze vroeg of hij niet moe was, waarom kwam hij niet even naast haar liggen? Zwijgend trok hij zijn stropdas los. Zijn jasje legde hij netjes

op een stoel. Met broek en bloes nog aan zocht hij een plek op het bed.

De vouwen in zijn broek. Op de stoomstrijktafel aangebracht.

Twee knoopjes van zijn overhemd had ze losgemaakt toen hij haar tegenhield. Moesten ze niet eerst wat praten? Ze hadden immers alle tijd, toch? Hij wilde haar eerst een beetje leren kennen, niet zozeer haar lichaam maar... Dat andere. Hij voegde eraan toe dat hij het lekkerder vond als hij wist wie hij neukte. Ze knikte. Was hij dan werkelijk zo naïef? Dacht hij echt dat ze haar kunstwimpers en haar nephaar voor hem zou afdoen en hem het achterste van haar tong liet zien? Misschien was dit wel zijn eerste ervaring met de wereld van de seksuele dienstverlening. Misschien schaamde hij zich ineens voor de bevestiging die hij had gehad toen hij haar had besteld. Of vond hij haar tegenvallen, had hij tijd nodig om de kloof te overbruggen tussen het meisje van het profiel en de vrouw die nu naast hem lag?

Ondanks de niet geringe financiële vergoeding die zij bij elke transactie ontving, werd zij graag toegejuicht. Dat ze er oogverblindend uitzag, dat haar kapsel een kunstwerk was, dat ze fantastisch pijpen, vaardig converseren en geraffineerd verleiden kon. Dat haar kijk op het leven bijzonder intrigerend was. Frappant. Nog beter: uniek. Van een compliment werd ze natter dan van een knisperend geldbiljet.

Dit was de patstelling: de expat en de escort naast elkaar in een kingsizebed. Zijn ogen waren dicht, die van haar open. Hij praatte, zij luisterde.